

Tôi không bảo phải cũng chẳng bảo không, chỉ cấm cúi miết những ngón chân lên nền gạch nhờ nhờ rêu.

Chứng anh liếm môi:

- Không đưa thì xé quách, việc quái gì phải băn khoăn!

Rồi thấy mặt tôi vẫn ngây ra như mụ điên ngoài chợ huyện, nó khịt mũi nói thêm:

- Gặp tao, tao đã vứt quách lá thư này từ lâu rồi. Tội gì làm việc không công cho người khác.

Thực ra anh Điền có trả công cho tôi đàn ông. Anh đãi tôi ăn mì bà Sáu Dứa. Ăn một nghỉ. Anh còn bảo sau khi tôi đưa thư cho chị Ngà, anh sẽ dẫn tôi lên “thăm” bà Sáu Dứa một lần nữa. Nhưng tôi không dính chính. Tôi biết thằng Chứng anh nói vậy là vì lòng tốt. Nó sợ tôi xấu hổ nên cố ý hòa theo tôi. Trong khi tôi đang thầm cảm ơn Chứng anh thì Chứng em bất ngờ làm tôi cảm động đến suýt khóc. Nó đột ngột hét toáng:

- Tao cũng vậy. Tao ghét cha Điền tóc quăn này kinh khủng.

Chứng anh liền chìa tay ra:

- Vậy thì đưa lá thư đây.

- Chi vậy? - Chứng em trố mắt.

- Trả cho thằng Trường.

- Trả cho nó làm gì! Để tao lấy tao nhóm bếp.

Vừa nói Chứng em vừa giấu lá thư ra sau lưng khiến tôi lo sốt vó.

- Trả lá thư cho tao! – Tôi kêu lên.

Chứng em nheo mắt:

- Mà lấy lại làm gì?

- Tao... cất.

Chứng em cười hì hì:

- Mà cất trong nhà, rủ ông mày hoặc dì Miên mày bắt được thì tha hồ quỳ gối, sướng hén?